

(Ἀμισ. Οἶν.) ἀλμεφτέρει Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρμερτήρι Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀρμεχτήρ Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Τὸ σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουν Ἀπουλ. (Καλημ.) Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Τελμ. Φερτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι. 2) Τὸ ἀμελγόμενον ζῶον καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου παρὰ τοῦ ὁποίου κατορθώνει τις νὰ ἀποσπᾷ χρήματα ἢ ἄλλας ὑλικὰς ὠφελείας Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Φρ. *Ἡῦρες τ' ἀλμεφτέρειν* (εὐρες τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον θὰ ἐκμεταλλευθῇς) Οἶν. Συνών. ἀρμεγάρι 1.

*ἀρμεχτηρόπουλλο τό, ἀλμεχτερόπον Πόντ. (Σάντ.) Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμεχτήρι διὰ τῆς καταλ. -πουλλο. Μικρὸν σκεῦος ἀμέλξεως.

ἀρμεχτής ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βασαρ.) ἀρμιχτής Μακεδ. ἀρδεχτής Σκυρ. Θηλ. ἀρμέχτρα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

Ὁ ἀμέλγων τὰ ζῶα ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Σοῦ εἶναι μὲν ἀρμέχτρα!* (ἐπὶ γυναικὸς ἐπιτηδεΐας νὰ πορισθῇ ὀφέλη παρὰ τινος) Ἀρκαδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρις 1.

*ἀρμεχτιάρις ἐπίθ. Οὐδ. ἀρμεχτιάρικο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτιά καὶ τῆς καταλ. -άρις.

1) Ὁ ἐκ τῆς προσφάτου ἀμέλξεως προερχόμενος, ἐπὶ γάλακτος Πελοπν. (Μάν.): *Γάλα ἀρμεχτιάρικο*. Συνών. *ἀρμεξιάρις. 2) Ὁ ἐκ προσφάτου γάλακτος παρεσκευασμένος, ἐπὶ εἰδῶν τῆς τυροκομίας ἐνθ' ἄν.: *Ἀρμεχτιάρικο τυρὶ Μάν.* Ἀρμεχτιάρικη μυζήθρα (ἢ καλλιόστη). || Φρ. *Ἡ δεῖνα εἶναι σὰν τὴν ἀρμεχτιάρικη μυζήθρα* (πολὺ ὠραία).

ἀρμεχτὸς ἐπίθ. Εὐβ. ἀρμεχτὸ τό, Κρήτ. ἀλμιχτὸ Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω.

1) Ὁ διὰ τῶν χειρῶν συλλεγόμενος ἐκ τοῦ δένδρου καὶ οὐχὶ διὰ ραβδισμῶν καταπίπτων εἰς τὴν γῆν, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν Εὐβ.: *Ἐλαιὲς ἀρμεχτές*. 2) Οὐδ. οὐσ., τὸ γάλα καὶ τὰ γαλακτερά ἐν γένει εἶδη, οἷον ὀξύγαλα (γιαούρτι) κττ.: *Λίγο ἀλμιχτὸ πρέπ' νὰ βρῖσκεται 'ς τὸ σπῖτ' Σινασσ.* Συνών. ἀρμεξιά 3. 3) Οὐδ. οὐσ., ἡ πρᾶξις τοῦ ἀμέλγειν, ἀμελξίς Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγιά.

ἀρμεχτούρα ἡ, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεχτής καὶ τῆς καταλ. -ούρα.

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγονται τὰ ζῶα. Συνών. ἀρμεγαδιῶνας, ἀρμεγὸς 5, ἀρμεγῶνας 2.

ἀρμη ἡ, κοιν. ἄρμ' βόρ. ιδιώμ. ἄρμη Πελοπν. (Μεσσ.) ἄρμ' Θάσ. Θράκ. Ἰμβρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλμη. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἰ ἐν τῷ ἄριμ' ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ιδιώμ. 22 κέξ.

1) Ὑδωρ περιέχον ἄλας κοιν.: *Βάζω ἐλαιὲς -τυρὶ 'ς τὴν ἄρμη κοιν.* Ἀπὸ ἄριμ' Θάσ. || Φρ. *Τοῦνο εἶναι ἄρμη τσαὶ θάλασσα!* (πολὺ ἀλμυρὸ. τοῦνο = τοῦτο) Μέγαρ. *Τό 'καμα ἄρμ' τοῦ φαγεῖ* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. φρ. *Τὰ νύχια μου τὰ 'βαλα 'ς τὴν ἄρμη* (ἐπροσπάθησα πολὺ διὰ νὰ ἐπιτύχω τι) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Συνών. ἀλάρμη, ἀλατάρμη 1, ἀλιμίδα, ἀλιμιδέα, ἀλιμίδιν, ἀρμάλατο 1, ἀρμύρα 2, ἀρμυριά 1, γάρρος, νεράρμη, σαλαμούρα. β) Τὸ ἐντὸς τοῦ τυροῦ εὐρισκόμενον ἀλμυρὸν ὕδωρ Πελοπν. (Ἀργολ.) 2) Πᾶν ἀλίπαστον

Θεσσ. (Ζαγορ.) 3) Θρύμματα τυροῦ ἀλατισμένου ἐν ἀσκῷ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 4) Γάλα ἀλατισμένον, πηκτὸν καὶ διὰ τὸν χρόνον ὑπόξινον ἐντὸς ἀσκοῦ διατηρούμενον καὶ ὡς πρόχειρος τροφή χρησιμοποιοῦμενον Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. ἀρμόγαλα 1, ἀρμούζι.

ἀρμήνεια ἡ, ἐρμηνεῖα Κάσ. κ.ά. ἐρμούνεια Βιθυν. ἰρμήνεια Θράκ. (Αἰν.) ἰρμηνεῖα Θράκ. (Αἰν.) ἀρμηνεῖα Μέγαρ. ἀρμήνεια σύνηθ. ἀρμηνεῖα Κρήτ. ἀρμούνεια Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) ὀρμηνεῖα Μέγαρ. ὀρμηνεῖα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θράκ. (Περίστασ.) Κρήτ. Κῶς ὀρμήνεια Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θάσ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σίφν. Τσακων. οὐρμήνεια Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. (Γκριντ. Θεσσαλον. Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. κ.ά. οὐρμούνεια Ἡπ. ὀργήνεια Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐρμηνεῖα.

1) Ἐξήγησις, μάντευμα Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.): Φρ. *Παίρονον οὐρμήνεια* (ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τι μαντεύω περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ φρ. λέγεται εἰς τὸν κλήδονα. Αἱ θέλουνσαι νὰ μάθουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μέλλοντος συζύγου των ρίπτουν εἰς τὸ λεγόμενον ἀμίλητο νερό τὸ λεύκωμα ψοῦ καὶ θέτουν αὐτὸ εἰς τὸ ὑπαιθρον τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου 23 Ἰουνίου, τὴν πρωΐαν δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μεταβαίνουν νὰ πάρουν οὐρμήνεια ἐξετάζουσαι τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ἐπιπλέον λεύκωμα τοῦ ψοῦ. Ἐκ τούτων συμπεραίνουν περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μέλλοντος συζύγου) Θεσσαλον. 2) Νουθεσία, συμβουλή σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Ξέρει ἀρμήνεις νὰ σοῦ εἰπῇ ὅσες θέλεις. Παίρονω ἀπὸ ἀρμήνεια ἢ ὀρμήνεια* (πειθόμαι εἰς νουθεσίαν) πολλαχ. *Τὴν ἀρμηνεῖα τοῦ γέρον* τὴν ἐξεχάσανε Κρήτ. *Δίνω κακὴ ὀρμήνεια Κέρκ.* Δὲ δὴνε θέλω τὴν ἀρμηνεῖα σου! Μέγαρ. *Ἀφ' ὅς τ' οὐρμήνεις!* Ζαγόρ. Δὲ δέχεται οὐρμήνεις αὐτόθ. Δὲ θέλ' τ' δική μ' οὐρμήνεια Σάμ. Αὐτὸ δὲ θέλ' οὐρμήνεια Μακεδ. Δὲ θέλον γὰρ οὐρμήνεις ἀπὸ σένα Σκόπ. || Φρ. *Βγῆκε ἡ ὀρμήνεια τοῦ δεῖνα* (ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὀρθή) Πελοπν. *Ξιπληρώθ' κ' ἡ οὐρμήνεια τοῦ δεῖνα* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Γκριντ. || Παροιμ. *Ἡ ὀρμήνεια εἶναι μαλῶτρα* (αἱ συμβουλαὶ προκαλοῦν ἐριδας) Σμύρν. *Ἀντρας μὲ μουστάκι καὶ γυναικα μὲ βυζὶ δὲ θέλουν ὀρμήνεια* (δὲν ἔχει ἀνάγκην συμβουλῶν νέος ἢ νέα ὠρίμου ἡλικίας) Πελοπν. Συνών. ἀρμήνεμα. 3) Καθοδηγία Πελοπν. (Αἰγ.) κ.ά.: *Τὸν ἔκαμε ὀρμήνεια ἀπὸ ποιὸν καὶ ποιὸν δρόμο νὰ πάη Αἰγ.*

ἀρμήνεμα τό, πολλαχ. ἀρμήνεμαν Κύπρ. ἀρμούνεμα Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμήνιμα Λέσβ. ὀρμήνεμα πολλαχ. οὐρμήνιμα Θράκ. (Αἰν.) ὀρμήνεμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμηνεύω.

Νουθεσία, συμβουλή ἐνθ' ἄν.: *Μικρὸς εἶναι καὶ θέλει ἀρμήνεμα πολλαχ. || Ἄσμ.*

Σ' εἶπα δὲ θε ἀρμούνεμα, | μόν' ν' ἀρμουνεύης τοῦ μικροῦς (θε = θέλω) Μάν. Συνών. ἀρμήνεια 2.

ἀρμηνευτής ὁ, Κρήτ. ἀρμηνιφτής Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρμουνευτής Πελοπν. (Λακων.) ἀρμουνευτής Ἡπ. οὐρμηνιφτής Θεσσ. Θηλ. ἀρμηνεύτρα Βιθυν. Κρήτ. ὀρμηνεύτρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμηνεύω.

1) Ὁ παρέχων συμβουλὰς, σύμβουλος Βιθυν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.): *Ἀρμουνευτὴ θὰ βάλουμε* (θὰ ὀρίσωμεν) Λακων. *Κακὸ ἀρμη-*

